

## "Dohainaren" iraultza

Egunero itxurazko gizartearen irudiekin bonbardatzen gaituzte. Nazio guztietan globalizazioak inposatzen duen ereduaren aberastasuna, boterea eta edertasun fisikoa dira, antza, balio bakarrak. Hala ere, nahikoa da egunero gure hirietan (tren batean, metroan, kalean) aurkitzen ditugun pertsonak behatzea errealitate desberdin bat dagoela konturatzeko eguneroko elkartasun-keinu txikiz egina: seme-alabak eskolara laguntzen dituzten gurasoak, goizeko lehen orduetan lanera joateko jaikitzen diren erizainak sufritzen ari diren pertsonengandik hurbil daudenak, lantegi, denda eta bulegoetan beren zereginak seriotasunez eta konpromisoz betetzen dituzten langileak. Boluntarioratzako ekintza ugari buruz ez hitz egiteagatik.

Egiazko begirada behar da, itxuratik haratago joateko gai dena. Pertsona bakoitzaren alderdi positiboa balioetsiko duen begirada, konturatuz eguneroko keinu txiki horiek direla gizartea zutik mantentzen dutenak. Eta are iraultzaileagoak dira pobrezia ukitzen duten egoeretan bizi arren oraindik ere "emateko", abegi egiteko edo otordu bat edo gela bat partekatzeko gai direnen keinuak, beti baitago "premia handiagoa" duen norbait. Eta justiziagatik egiten dute, eskuzabala eta desinteresatua den bihotzarekin.

Dohaina, badakigu, ez da materiala bakarrik. Chiara Lubichek esaten zigun: *"Eman dezagun beti; eman dezagun irribarre bat, ulertze bat, barkamen bat, entzuten duen belarri bat; eman dezagun gure adimena, gure borondatea, gure prestutasuna; eman ditzagun gure denbora, gure talentuak, gure ideiak (...), gure jarduera; eman ditzagun gure esperientziak, gure trebetasunak, gure ondasunak, aldizka berraztertuak, ezer ez dadin pilatu eta dena zirkulatu dadin. Eman: hau izan dadila atsedunik emango ez digun hitza"*<sup>1</sup>.

Idea hau, beraz, eskuzabaltasunerako gonbidapena da, barru-barrutik datorren horrena, besteen aurpegi, sarritan, desitxuratu islatzen den giza sufrimendua ezagutzen dakiten bihotz garbi horietatik. Eta dohain horretan aurkitzen gara, hain zuzen ere, askeago eta maitatzeko gaituagoak.

Hau izan zen Etty Hillesum, holandar neska gaztearen esperientzia. Hil aurreko azken urteak Auschwitzeko kontzentrazio-esparru batean eman zituen. Bizitzaren edertasuna maitatzeko gai izan zen azkeneraino, eta eskerrak eman zituen *"besteengan irakurtzen jakiteko dohain honengatik. Batzuetan jendea atea zabalik duten etxeak bezalakoa da niretzat. Korridoreetan eta geletan barrera sartzen naiz, etxe bakoitza modu ezberdinean hornitua dago, baina azkenean besteak bezalakoa da, pertsona bakoitza sagaratutako bizileku bihurtu behar da"* (...). *Eta han, gizon zanpatu eta jazarriak bizi ziren txabola haietan, maitasun horren baieztapena aurkitu nuen*<sup>2</sup>.

Dohaina da gizarte baketua eraikitzen duen logika bat, elkar zaintzera bultzatzen baikaitu. Gure egunerokotasunean baliorik sakonenak bizitzera bultzatzen gaitu, itxurarik egin gabe. Pentsamolde aldaketa bat da, kutsakorra izan daitekeena.

Venant Burundin jaio eta hazi zen. Honela dio: *"Herrian, nire familiak baserri on bat zuen, uzta onarekin. Amak, dena naturaren oparia zela jabeturik, lehen fruituak hartzen zituen, eta aldiro auzokoen artean banatu, familia behartsuenetatik hasita, eta guri geratzen zenaren zati txiki bat besterik ez zigun ematen. Adibide horretatik ikasi nuen eskuzabala izatearen balioa"*.

---

<sup>1</sup> 1992ko apirilaren 23ko konexioa

<sup>2</sup> Etty Hillesum, egunkaria